

## Arrest

nr. 266 151 van 23 december 2021  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X  
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS  
Eindgracht 1  
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 10 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 januari 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2021 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde een Iraakse soennitische koerd te zijn, geboren op X 1992 in X (KAR – Koerdisch Autonome Regio). U ging tot het derde leerjaar naar school en stopte hierna omwille van financiële problemen thuis. U begon te werken als straatverkoper en vanaf uw dertien jaar ging u aan het werk als bouwvakker. U bent getrouwd met S.H.(...) (OV. xxx) in Erbil op 8 juni 2011. Jullie hebben drie kinderen samen: M.(...) (geboren te Erbil), A.(...) (geboren te Erbil en overleden aan een ziekte in 2013) en M.(...) (geboren te Griekenland).*

*Op 20 september 2018 veroorzaakte u een zwaar ongeval op uw werk. U was stenen aan het verslepen op de eerste verdieping van een huis waarbij een baksteen per ongeluk naar beneden viel toen u struikelde. Deze baksteen viel op het hoofd van de huiseigenaar, O.(...), die terplekke overleed. U was volledig in paniek en verliet direct uw werkplek. U vluchtte met een taxi naar uw tante die in Shaywes (Erbil) woont. U liet in tussentijd telefonisch weten aan uw vrouw en uw schoonvader wat er gebeurd was en raadde uw vrouw aan eveneens het huis te verlaten. Uw vrouw trok hierop met de kinderen naar haar vader. U noch zij keerden nog terug naar huis.*

*Na het ongeval op de werf werd u drie keer opgebeld. De eerste keer kreeg u een kwade telefoon van de oudste zoon van O.(...), H.(...). Hij zei dat hij u ging vermoorden omwille van wat er gebeurd was met zijn vader. Desondanks uw pogingen uit te leggen dat het een ongeval betrof, geloofde de zoon u niet. U vreest deze zoon eens te meer omdat u hem al eerder zag op de bouwwerf in politie-uniform en u gaat er vanuit dat hij een politieagent is, gelinkt aan de Partîya Demokratîa Kurdistanê (KDP). Later kreeg u een telefoon van de tweede zoon van O.(...). Ook hij leek u niet positief gezind en schold u meermaals uit. Hem kon u ook niet overtuigen dat het overlijden van zijn vader een ongeval betrof. Toen u later nog een derde keer werd opgebeld, nam u niet meer op en u vernietigde uw simkaart.*

*Vijf dagen na het ongeval gingen uw schoonvader, uw oom en uw baas naar het huis van de familie van O.(...) in de hoop de zaak via bemiddeling te beslechten, doch tevergeefs. De zonen van H.(...) gaven te kennen dat ook u moest gedood worden. Tevens zouden ze uw schoonvader en oom bedreigd hebben en hebben aangemaand niet meer langs te komen om te bemiddelen.*

*U bleef sinds het ongeval nog achttien dagen ondergedoken bij uw tante. U liet uw schoonvader de definitieve vlucht voor u en uw gezin voorbereiden en sprak met uw echtgenote af elkaar te ontmoeten op de luchthaven van Erbil op 8 oktober 2018. U vertrok die dag met uw gezin, legaal met jullie Iraakse paspoorten, naar Turkije. Vanuit Turkije regelde u valse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen, volgens dewelke jullie afkomstig waren uit Kirkuk – u vernam in Turkije dat Koerden afkomstig uit Kirkuk niet naar Irak werden gerepatriëerd – en deze werden u vanuit Irak door uw schoonvader opgestuurd. Vanuit Istanbul reisde u vervolgens, op illegale wijze, verder naar Griekenland. Op 14 november 2018 kwamen jullie in Griekenland aan en jullie vroegen er internationale bescherming aan. Daar u twee jaar diende te wachten om er te worden gehoord en u deze wachttijd niet zag zitten, besloot u met uw gezin verder te reizen. Via de Balkanroute, Italië en Frankrijk reisde u verder tot in België. U vroeg internationale bescherming aan op 10 januari 2020.*

*Na jullie vertrek uit Griekenland besloten jullie jullie identiteitsdocumenten – jullie lieten die aanvankelijk achter in Griekenland – naar België te laten opsturen. De omslag met de documenten zou echter nooit zijn aangekomen. Bleek uiteindelijk dat deze omslag door de Federale Politie werd onderschept en aan het CGVS werd overgemaakt (zie infra).*

*Tot op heden zouden er in Erbil pogingen plaatsvinden om via bemiddeling tot een oplossing te komen, doch zonder resultaat. U vreest in geval van een terugkeer te zullen worden gedood door de zonen van O.(...).*

*U legde zelf geen documenten neer ter staving van uw relaas maar volgende documenten – die door de Federale Politie aan het CGVS werden overgemaakt (zie supra) – bevinden zich in uw dossier : de Iraakse paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw zoon Mahir (originelen), de vervalste Iraakse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw vrouw en uw zoon Mahir (originelen), uw Iraaks rijbewijs (origineel), een aantal Griekse documenten (originelen) en uw huwelijksakte (origineel).*

## *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*U verwees wel een aantal keer naar uw psychische toestand die niet goed zou zijn, maar verder dan het uiten van loutere beweringen hieromtrent kwam u niet. U bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitdrukkelijk gevraagd of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen belemmeren, antwoordde u overigens ontkennend (zie formulier 'bijzondere procedure noden' DVZ). Dient bovendien te worden opgemerkt dat uit uw administratief dossier blijkt dat u wel degelijk in staat was deel te nemen aan uw persoonlijk onderhoud. U begreep de u gestelde vragen en bleek in staat uw relaas op een coherente manier uit de doeken te doen. U bevestigde dit ook uitdrukkelijk wanneer u op het einde van het gehoor gevraagd werd of u alle vragen en de tolk begrepen had (zie CGVS p. 20). Uit niets blijkt aldus dat u omwille van een verstoorde mentale toestand niet in staat was deel te nemen aan het gehoor.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U verklaarde Irak verlaten te hebben naar aanleiding van een werkongeluk dat u zelf veroorzaakt heeft, zo liet u een baksteen vallen op het hoofd van O.(...), de eigenaar van het huis waaraan u aan het werken was. Hij was op slag dood. Zijn zonen, waarvan één, volgens u, werkzaam is bij de politie, willen u op hun beurt vermoorden (CGVS, p. 9). U vreest bij terugkeer dan ook in het kader van eerwraak door de zonen van O.(...) te zullen worden gedood (CGVS, p. 19-20).*

*Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde en dit omwille van onderstaande redenen.*

*Dient allereerst te worden opgemerkt dat er ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Vooreerst legt u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs van het ongeval op de werf noch van het overlijden van de huiseigenaar – nochtans dé gebeurtenis die aanleiding gaf tot uw besluit Irak te verlaten- neer. Dit is opmerkelijk en niet aannemelijk. Er kan logischerwijs verondersteld worden dat de politie minstens terplekke kwam om de feiten vast te stellen, mogelijks ook een onderzoek voerde, akte nam van de feiten en stappen zette om duidelijk zicht te krijgen op het verloop hiervan; er viel immers een dode. Bovendien pleegde u direct na de feiten vluchtmisdrijf. Dat er aldus van dit alles niet het minste document zou bestaan, is niet aannemelijk. U verklaarde hierbij geen weet te hebben van enig (politie)onderzoek. Evenmin blijkt u op de hoogte te zijn van het feit of er een arts, dan wel ambulance terplekke kwam na het ongeval (CGVS p. 13 en 17). Ook dit is niet geloofwaardig. U heeft immers tot op heden contact met uw oom en schoonvader, die op hun beurt in contact staan met uw voormalige baas (CGVS p. 19). Dat u dan niets zou vernomen hebben over wat er zich direct na het ongeval en uw vlucht vanop de werf nog zou hebben afgespeeld, en wie al dan niet terplekke kwam, is niet ernstig.*

*Er kan overigens logischerwijs verondersteld worden dat u hier zelf nog naar zou geïnformeerd hebben. U blijkt echter maar weinig tot geen moeite te hebben gedaan u bijkomend te informeren. Zelf heeft u na het ongeval uw baas nooit meer gesproken. Of uw baas nog geprobeerd heeft u te contacteren, dan wel bij u bij u thuis naar u zou zijn komen zoeken, weet u evenmin (CGVS p. 13). U zette uw telefoon uit uit angst, zo stelde u. Dit kan evenwel geenszins uw onwetendheid noch uw nalatigheid u te informeren verschonen. U verklaarde immers uw neef zijn telefoon gebruikt te hebben om uw reis uit Irak voor te bereiden (CGVS, p. 16). Dat u wel in staat was uw neef zijn telefoon te gebruiken om uw vertrek en reis te regelen maar dan niet op diezelfde manier, i.c. via de telefoon van uw neef, in staat zou geweest zijn u omtrent de verdere gebeurtenissen te informeren, houdt totaal geen steek. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u ook op geen enkele andere manier nog via uw oom en / of schoonvader gedegen pogingen ondernam u verder te informeren over een eventueel politieonderzoek en mogelijke verdere stappen die werden gezet.*

*Uw onwetendheid en nalatigheid u te informeren, raken aan de kern van uw relaas en zetten uw geloofwaardigheid duidelijk op de helling. Wat er ook van zij, ook al zou u totaal onwetend zijn over het feit of er al dan niet een (politie)onderzoek plaatsvond, dan nog betekent dit geenszins dat er geen documenten zouden bestaan betreffende het ongeval en het daaropvolgende overlijden. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u hier enige navraag naar deed, dit terwijl u wel tot op heden in contact staat met uw oom en schoonvader. Nochtans werd u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gewezen op het belang van het voorleggen van stavingsstukken en ook in de oproepingsbrief voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS staat dit aangegeven. Hier moet dan ook opnieuw worden opgemerkt dat uw nalatigheid dienaangaande niet ernstig is.*

*U blijkt voorts ook maar weinig kennis te hebben over de werf waar u aan het werk was en het ongeval veroorzaakte noch over het slachtoffer en zijn zonen. Zo kent u de volledige naam van het slachtoffer niet. U komt niet verder dan op te merken dat zijn roepnaam O.(...) O.(...) was en zo wist u dat hij O.(...) heette, zo stelt u (CGVS p. 11). Iemands roepnaam hoeft echter niet perse dezelfde te zijn als iemands echte naam. Ook van de zonen, nochtans de personen die u zegt te vrezen, weet u de namen niet. Enkel van de oudste zoon weet u dat hij 'H.(...)' werd genoemd. Verdere informatie over de zonen heeft u niet (CGVS p. 14). Wat de werf zelf betreft, bleek u voorts dan weer niet in staat aan te geven of het om een groot werk ging (CGVS p. 11). U verklaarde echter sinds uw 13 jaar werkzaam te zijn in de bouw. Dat u met al die jaren ervaring dan niet kan aangeven of het een groot werk betrof en /of hoelang het in beslag zou nemen, is niet ernstig.*

*Ook aangaande de verdere acties uitgaande van uw (vermeende) belagers, de zonen van O.(...), blijkt u amper enige concrete informatie te kunnen geven. U vreest tot op heden ingeval van een terugkeer door de zonen van O.(...) te zullen worden vermoord. U zou voor uw vertrek uit Irak drie keer zijn opgebeld, dit door de zonen van O.(...) die u bedreigden, zo stelt u. U nam de derde keer uw telefoon niet op en vernietigde uw simkaart (zie CGVS p 10). Wie u aldus de derde keer belde, blijft onduidelijk. Wat zich na deze dreigtelefoons nog zou hebben afgespeeld, betreffen voorts pure veronderstellingen en loutere beweringen van uw kant. Uw oom, schoonvader en baas zijn vijf dagen na het incident nog gaan proberen bemiddelen maar dit werd geweigerd, zo stelt u. Ze zouden enkel u dood willen (CGVS, p. 16). U vervolgt dat uw baas tot op heden nog steeds pogingen onderneemt om te bemiddelen. Echter, u gevraagd op welke manier uw baas dit doet, komt u niet verder dan op te merken dat u vermoedt dat hij dit via de telefoon doet. U verder nog gevraagd hoe vaak uw baas pogingen ondernam tot een oplossing te komen, moet u ook hier het antwoord schuldig blijven. Uiteindelijk geeft u toe dat u eigenlijk niet zeker weet of uw baas wel effectief bemiddelingspogingen onderneemt (zie CGVS p. 16). Gezien uw bewering dat u tot op heden risico loopt te zullen worden gedood, is het geenszins ernstig te noemen dat u niet kan aangeven of er überhaupt nog steeds pogingen plaatsvinden noch hieromtrent concrete details blijkt te kennen. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat deze doorgedreven pogingen onderneemt zich terdege omtrent de evolutie van de gebeurtenissen in zijn thuisland te informeren teneinde de asielinstanties van het land waar hij om bescherming verzoekt een zo duidelijk mogelijk beeld te geven van de mogelijke risico's die hij loopt ingeval van een eventuele terugkeer.*

*U blijkt wel zeker te zijn dat de zonen van O.(...) tot op heden naar u op zoek zijn en hun wraak willen. Echter, ook hierover doorgevraagd moet u uiteindelijk toegeven dat uw schoonvader en oom via uw baas de idee kregen dat de familie van O.(...) nog steeds uit is op wraak (zie CGVS p 19). Uw vermoeden blijkt overigens ook louter gesteund op het algemene gegeven dat eerwraak bestaat en voorkomt in uw regio. Uit niets blijkt dat de zonen van O.(...) naar u op zoek zijn, ze zijn niet langs geweest bij uw familie en uw familie heeft ook zelf niets meer van hen gehoord (zie CGSV p 19). U geeft ook zelf toe dat u uw vermoeden dat er sowieso wraak zal genomen worden louter steunt op gelijkaardige incidenten in de regio (zie CGVS p 14). De Commissaris-generaal ontkent geenszins dat erewraak bestaat en voor komt in uw land / regio van herkomst. Echter, het louter in algemene termen verwijzen naar het bestaan van erewraak in uw land van herkomst, volstaat niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient in concreto het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade, aan te tonen. U blijft hier duidelijk in gebreke.*

*Dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat de weinig doorgedreven pogingen van de familie van O.(...) om u effectief te vinden en hun wraak te voltrekken verder uw beweringen aangaande uw beweringen tot op heden het risico te lopen in geval van een terugkeer het slachtoffer te worden van erewraak, ondermijnen. Zoals reeds aangehaald zou u twee keer zijn opgebeld maar nadien heeft niemand van uw familie nog iets van de zonen gehoord en ze blijken ook nergens effectief naar u te zijn*

gaan zoeken. Of ze nog bij u thuis langsgingen op zoek naar u, weet u niet (zie CGVS p. 13, 14 en 15). Dat niemand thuis was, kan uw onwetendheid niet rechtvaardigen. Moet opnieuw worden vastgesteld dat u zich hier klaarblijkelijk niet verder rond heeft geïnformeerd. U bleef na het incident bovendien nog 18 dagen bij uw tante alvorens het land te verlaten. Dat u, in de overtuiging dat ze u zoeken en zeker gaan doden, de keuze maakt onder te duiken bij een rechtstreeks familielid is op zich ook al opmerkelijk. Zeker gezien uw beweringen dat de oudste zoon H.(...) linken heeft met de KDP en via zijn partij en middels geld alles kan vragen of doen (zie CGVS p. 22). Er kan verondersteld worden dat u rekening zou hebben gehouden met het feit dat de zonen via H.(...) zou nagaan wie uw familieleden zijn en waar deze verblijven en aldus een minder voor de hand liggende 'onderduik'-plaats zou gekozen hebben. In dezelfde lijn mag het dan voorts ook ten zeerste verbazen dat de zonen u, in de 18 dagen na het ongeval en voor uw vlucht uit Irak, niet zouden hebben weten te vinden indien ze effectief, zoals u beweert, naar u op zoek waren. Dat ze voorts ook tot op heden bij niemand van uw familie langsgingen en dat niemand nog iets van hen hoorde, wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen door de zonen van O.(...) tot op heden te worden gezocht omdat ze u als wraak willen doden.

Ook uw beslissing om op een legale manier het land te verlaten, en dit via de luchthaven van Erbil nota bene (zie CGVS p. 8), houdt in deze geen steek. Zoals reeds aangehaald, indien u effectief gezocht wordt door de zonen van O.(...), en vooral H.(...) vreest omdat hij lid is van de KDP (zie CGVS p. 22), kan logischerwijs ook verondersteld worden dat u elke vorm van controle bij uw uitreis zou hebben willen vermijden teneinde te voorkomen dat u alsnog zou worden gevonden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat de luchthaven van Erbil onder de controle staat van de KDP. Gelet op uw eigen verklaringen dat H.(...) via de partij en middels geld alles kon vragen en doen (zie supra), kan verondersteld worden dat u rekening zou hebben gehouden met het feit dat hij aldus zijn 'collega's' op de luchthaven zou hebben verwittigd – u verliet Irak immers pas 18 dagen na het ongeval waardoor hij aldus tijd genoeg had om de nodige stappen te zetten - om zo te vermijden dat u aan hem en de geplande wraak zou ontkomen. Dat u er geen graten in zag om met uw hele gezin gewoon legaal het land te verlaten én bovendien ook zonder enig probleem het land kon uitreizen, wijst er nog maar eens op dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat, zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat door uw toedoen iemand om het leven kwam op de bouwwerf, dit een probleem van strafrechtelijke aard betreft en aldus niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie ressorteert.

U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat de zonen van het slachtoffer geen aangifte deden tegen u in het kader van het overlijden van hun vader (CGVS, p. 14). Ze willen enkel uw dood en zijn uit op wraak. Zoals hierboven reeds duidelijk werd aangetoond, kan hieraan geen geloof worden gehecht. Hoe dan ook, uit wat uzelf aangaf, blijkt uit niets dat er volgend op het overlijden van O.(...) gerechtelijke stappen tegen u werden ondernomen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat uw autoriteiten naar u op zoek zouden zijn omwille van het feit dat u vluchtmisdrijf pleegde. Getuige hiervan het feit dat u probleemloos legaal het land kon verlaten (zie supra).

U brengt aldus evenmin feiten aan die kunnen wijzen op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op [https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Iraq\\_2021.pdf](https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20190312.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_irak\\_de\\_veiligheidssituatie\\_in\\_de\\_kar\\_20191120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20201030\\_0.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet

dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_internal\\_mobility.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico

bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande.

De Iraakse paspoorten van uzelf, uw echtgenote en uw zoon bevestigen louter jullie persoonsgegevens en jullie vertrek uit Irak, doch deze feiten staan op zich niet ter discussie. Uw huwelijksakte en rijbewijs bevestigen uw burgerlijke staat en het feit dat u een rijbewijs heeft, niets meer en niets minder. Geen van deze stukken heeft enig uitstaans met uw asielmotieven en de redenen omwille waarvan u Irak beweert te hebben verlaten en er tot op heden niet te kunnen terugkeren. De Griekse documenten betreffen uw verblijf in Griekenland en hebben evenmin enig uitstaans met uw situatie in Irak. De Iraakse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen op naam van uzelf, uw echtgenote en uw zoon hebben, gezien het vervalste documenten betrof, logischerwijs geen bewijswaarde en voegen dan ook niets wezenlijks toe aan uw relaas.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

#### "A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische koerdische te zijn, geboren te Erbil (KAR – Koerdisch Autonome Regio) op 8 juli 1991. U ging tot het 1ste middelbaar naar school. Op 8 juni 2011 trouwde u met uw man H.A.K.K.(...) (OV. xxx) in Erbil. Jullie hebben drie kinderen samen: M.(...) (geboren te Erbil), M.(...) (geboren te Griekenland) en A.(...) (geboren te Erbil en overleden aan een ziekte in 2013).

Op 20 september 2018 veroorzaakte uw man een zwaar ongeval op zijn werk. Hij was stenen aan het verslepen op de eerste verdieping van een huis wanneer hij per ongeluk een baksteen toen hij struikelde. Deze baksteen viel recht op het hoofd van de huiseigenaar. Hij overleed ter plekke. Uw man geraakte hierdoor volledig in paniek en pleegde vluchtmisdrijf. Hij liep weg van de bouwwerf en nam een taxi naar het huis van zijn in Shaywes (Erbil). Hij stelde u en uw vader in tussentijd op de hoogte van de situatie en raadde u aan het huis direct te verlaten. U besloot uw voornaamste gerief te nemen en uw huis te verlaten richting uw vader. U keerde nooit meer terug. Uw man werd na het incident nog drie keer opgebeld. De eerste keer kreeg hij een kwade telefoon van de oudste van de vier zonen van O.(...), H.(...). Hij zei dat hij uw man ging vermoorden omwille van wat er gebeurd was met zijn vader. Desondanks uw man zijn pogingen uit te leggen dat het om een ongeval ging, geloofde de zoon hem niet. Later kreeg uw man een telefoon van de tweede zoon. Ook hij leek uw man niet positief gezind en schold hem meermaals uit. Weeral kon uw man hem niet overtuigen van zijn onschuld. Toen uw man nog een derde keer gebeld werd, nam hij zijn telefoon niet op en vernietigde hij zijn simkaart. Vijf dagen na het incident gingen uw vader, uw man zijn oom en zijn baas naar het huis van de vier zonen van O.(...). Ze deden een poging te bemiddelen. Ze verklaarden weerom dat het om een ongeluk ging en gaven aan dat er geld kon betaald worden in de hoop de zaak zo te beslechten. De zonen wilden hier echter niets van weten. Het enige wat ze een evenwaardige straf vonden was de dood van uw echtgenoot. Jullie bleven nog achttien dagen in Irak en in die periode werd jullie vlucht uit Irak voorbereid. Op 8 juni 2018 ontmoetten u en de kinderen uw echtgenoot op de luchthaven van Erbil. Van daaruit vlogen jullie legaal met jullie Iraakse paspoorten naar Turkije. In Turkije verbleven jullie een

*dikke maand in Istanbul. Hier hoorden jullie dat illegalen afkomstig uit Erbil snel worden teruggestuurd naar Irak en dat dit niet het geval is voor mensen afkomstig uit Kirkuk. Hierop besloot uw man valse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen te laten maken volgens dewelke jullie uit Kirkuk afkomstig waren. Vanuit Istanbul reisden jullie vervolgens, op illegale wijze, verder naar Griekenland. Op 14 november 2018 kwamen jullie in Griekenland aan en vroegen jullie internationale bescherming aan. Jullie interview zou pas twee jaar later plaatsvinden. Jullie zagen deze wachttijd niet zitten en besloten verder te reizen, via de Balkanroute, naar België. U vroeg internationale bescherming aan in België op 10 januari 2020.*

*Sinds jullie vertrek uit Irak ondernamen uw vader en baas van uw echtgenoot nog verschillende bemiddelingspogingen, doch tevergeefs.*

*Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Belgische medische attesten van uw blinde zoon (origineel).*

*Toen jullie Griekenland verlieten, besloten jullie later al jullie identiteitspapieren op te laten sturen naar België. Deze enveloppe kwam volgens jullie kennis nooit aan, echter de Belgische federale politie onderschepte deze enveloppe en stuurde deze door naar het CGVS waardoor deze documenten alsnog aan uw dossier konden worden toegevoegd. De stukken die via de Federale politie aan het CGVS werden overgemaakt betreffen : de Iraakse paspoorten van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon M.(...) (originelen), de vervalste Iraakse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon M.(...) (originelen), het Iraaks rijbewijs van uw echtgenoot (origineel), een aantal Griekse documenten (originelen) en uw huwelijksakte (origineel).*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot H.A., K.K.H.A.(...) (OV. xxx). U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich hebben afgespeeld in Irak en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw echtgenoot, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.*

*Deze beslissing luidt als volgt:*

*[idem motieven eerste bestreden beslissing]*

*De Belgische medische attesten die u voorlegde tijdens uw persoonlijk onderhoud betreffen tot slot louter uw zoon. Deze stukken hebben evenmin betrekking op uw situatie in Irak en kunnen ook niet volstaan om te besluiten tot een tastbaar en overtuigend begin van bewijs.*

*Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich, voor wat betreft de medische toestand van uw minderjarige zoon, kan wenden tot de hiertoe geeignende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### 2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal. Met verwijzing naar landeninformatie wijzen zij erop dat bloedwraak regelmatig voorkomt in Irak en lichten zij dit op algemene wijze kort toe. Vervolgens benadrukken zij dat verzoeker zijn telefoon had uitgezet uit angst waardoor hij niet meer met zijn baas heeft gesproken. Hij weet dus ook niet of er enig politieonderzoek is gebeurd.

Wat betreft de gebrekkige kennis van verzoeker over de werf waar hij aan het werk was, benadrukt verzoeker dat hij al 13 jaar werkzaam is in de bouw. Het verzoekschrift vervolgt: *"Hij heeft al zo veel ervaring dat hij niet weet of het een groot of klein werk betrof. Hij werkt al zo lang dat hij het verschil niet meer kan inzien. Voor hem is al het werk gelijk aan elkaar."*

Tot slot citeren verzoekers het EASO rapport *"Iraq Security Situation: Country of Origin Information Report"* van oktober 2020 (p. 167 e.v.), zonder dat dit gepaard gaat met enige gevolgtrekking.

### 3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

#### 4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij Irak hebben verlaten naar aanleiding van een werkongeluk dat verzoeker zelf heeft veroorzaakt; hij liet een baksteen vallen op het hoofd van O., de eigenaar van het huis waaraan hij aan het werken was. Hij was op slag dood. Zijn zonen, van wie één volgens verzoeker werkzaam is bij de politie en gelinkt aan de KDP, zouden verzoeker op hun beurt willen vermoorden. Verzoekers vrezen bij terugkeer dan ook dat verzoeker in het kader van eerwraak door de zonen van O. zal worden gedood.

4.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding zouden hebben gevormd om Irak te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoekers geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerleggen van het ongeval op de werf noch van het overlijden van de huiseigenaar, (ii) verzoeker geen weet heeft van enig (politie)onderzoek, niet kan zeggen of er een arts dan wel ambulance ter plekke kwam na het ongeval, en hij maar weinig moeite heeft gedaan om zich bijkomend te informeren, (iii) verzoeker maar weinig kennis heeft over de werf waar hij aan het werk was en het ongeval veroorzaakte noch over het slachtoffer en zijn zonen, (iv) verzoeker ook aangaande de verdere acties uitgaande van zijn (vermeende) belagers, de zonen van O., amper enige concrete informatie kan geven, (v) uit niets blijkt dat de zonen van O. naar verzoeker op zoek zijn: ze zijn niet langs geweest bij zijn familie en zijn familie heeft ook zelf niets meer van hen gehoord, (vi) de keuze van verzoeker om onder te duiken bij een rechtstreeks familielid weinig logisch is in de overtuiging dat ze hem zoeken en gaan doden, (vii) het weinig aannemelijk is dat de zonen verzoeker, in de 18 dagen na het ongeval en voor zijn vlucht uit Irak, niet zouden hebben weten te vinden indien ze effectief naar hem op zoek waren, en (viii) verzoeker de beslissing heeft genomen om op legale wijze het land te verlaten, en dit via de luchthaven van Erbil dat onder controle staat van de KDP, terwijl een van de zonen van O. volgens verzoeker lid is van de KDP.

Volledigheidshalve voegt de commissaris-generaal eraan toe dat, indien er enig geloof aan zou kunnen worden gehecht dat door verzoekers toedoen iemand om het leven is gekomen op de bouwwerf, dit een probleem van strafrechtelijke aard is. Bovendien, zo wordt vervolgd, deden de zonen van het slachtoffer geen aangifte tegen verzoeker in het kader van het overlijden van hun vader. Naast het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bloedwraak, blijkt uit niets dat er volgend op het onderzoek op het overlijden van O. gerechtelijke stappen tegen verzoeker werden ondernomen. Evenmin blijkt dat de autoriteiten op zoek zijn naar verzoeker omwille van het feit dat hij vluchtmisdrijf pleegde.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijven.

4.3. Ter verklaring voor zijn onwetendheid en zijn nalatigheid zich te informeren, benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat hij zijn telefoon had uitgezet uit angst, waardoor hij zijn baas niet meer heeft gesproken. Deze uitleg kan echter niet overtuigen.

Vooreerst verklaarde verzoeker dat hij tot op heden contact heeft met zijn oom en schoonvader, die op hun beurt in contact staan met zijn voormalige baas (NPO, p. 19). Dat verzoeker dan via hen niets zou hebben vernomen over wat er zich direct na het ongeval en zijn vlucht vanop de werf nog zou hebben afgespeeld en wie al dan niet ter plekke kwam, is dan ook niet geloofwaardig. Verder bemerkte de commissaris-generaal hierover terdege dat deze uitleg geen verschoning biedt voor zijn onwetendheid en nalatigheid zich te informeren: *“U verklaarde immers uw neef zijn telefoon gebruikt te hebben om uw reis uit Irak voor te bereiden (CGVS, p. 16). Dat u wel in staat was uw neef zijn telefoon te gebruiken om uw vertrek en reis te regelen maar dan niet op diezelfde manier, i.c. via de telefoon van uw neef, in staat zou geweest zijn u omtrent de verdere gebeurtenissen te informeren, houdt totaal geen steek. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u ook op geen enkele andere manier nog via uw oom en / of schoonvader gedegen pogingen ondernam u verder te informeren over een eventueel politieonderzoek en mogelijke verdere stappen die werden gezet.”*

Verzoekers gaan er met hun verweer overigens aan voorbij dat, ook al zouden zij totaal onwetend zijn over de vraag of er al dan niet een (politie)onderzoek plaatsvond, dit dan nog geenszins betekent dat er geen documenten zouden bestaan betreffende het ongeval en het daaropvolgende overlijden. Uit hun verklaringen blijkt ook niet dat verzoekers hier enige navraag naar deden, dit terwijl verzoeker wel tot op heden in contact staat met zijn oom en schoonvader. Ook dit nalaten is niet ernstig te noemen en ondergraaft de geloofwaardigheid van het relaas.

4.4. Verzoekers' uitleg dat, omdat hij al zo veel ervaring heeft, verzoeker niet meer inziet of het een grote of een kleine werf betrof, mist verder iedere logica. Verzoekers komen niet verder dan het omkeren van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder evenwel dwingende argumenten bij te brengen die hier anders over doen denken. Zoals terecht aangegeven, zou verzoeker met zijn dertien jaren ervaring in de bouw, net wel in staat moeten zijn om aan te geven of het om een groot werk ging. Dat hij dit niet zou kunnen, is niet ernstig.

4.5. De informatie betreffende bloedwraak in Irak die verzoekers in hun verzoekschrift citeren is verder van louter algemene aard, heeft geen betrekking op hun persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekers dienen zulks in concreto aannemelijk te maken en slagen hierin niet.

4.6. De overige motieven in de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 4.2., die terecht zijn en determinerend, laten verzoekers volledig ongemoeid. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

4.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers er niet in slagen om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers' vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

De voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

*“De Iraakse paspoorten van uzelf, uw echtgenote en uw zoon bevestigen louter jullie persoonsgegevens en jullie vertrek uit Irak, doch deze feiten staan op zich niet ter discussie. Uw huwelijksakte en rijbewijs bevestigen uw burgerlijke staat en het feit dat u een rijbewijs heeft, niets meer en niets minder. Geen van deze stukken heeft enig uitstaans met uw asielmotieven en de redenen omwille waarvan u Irak beweert te hebben verlaten en er tot op heden niet te kunnen terugkeren. De Griekse documenten betreffen uw verblijf in Griekenland en hebben evenmin enig uitstaans met uw situatie in Irak. De Iraakse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen op naam van uzelf, uw echtgenote en uw zoon hebben, gezien het vervalste documenten betrof, logischerwijs geen bewijswaarde en voegen dan ook niets wezenlijks toe aan uw relaas.”*

En nog: *“De Belgische medische attesten die u voorlegde tijdens uw persoonlijk onderhoud betreffen tot slot louter uw zoon. Deze stukken hebben evenmin betrekking op uw situatie in Irak en kunnen ook niet volstaan om te besluiten tot een tastbaar en overtuigend begin van bewijs.*

*Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich, voor wat betreft de medische toestand van uw minderjarige zoon, kan wenden tot de hiertoe geeignende procedure, i.c. een aanvraag*

*tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”*

4.8. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers' vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

## 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat hun vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico zouden lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar Irak.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in Erbil gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR), moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie. Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Erbil en in de KAR in het algemeen, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincie louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 141-142).

Volledigheidshalve stipt de commissaris-generaal nog aan dat blijkens de beschikbare informatie het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is, maar ook via luchthavens die onder de controle staan van de Iraakse autoriteiten en vlot bereikbaar zijn.

Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt of weerlegt. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie, met

name het EASO Country of Origin Report van oktober 2020, is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

5.3. Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Erbil nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Erbil. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er voor verzoekers omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekers niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

5.4. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES